

Traducere din limba engleză: Adrian Scrieciu

Original title: At Hitler side.

Copyright ©Hase&Koehler.

All rights reserved.

@2020 Toate drepturile asupra ediției în limba română aparțin editurii MIIDECĂRTI

Contact:

Tel: 0766 687 891

E-mail: office@miidecarti.ro

Descrierea CIP a Bibliotecii Naționale a României
BELOW, NICOLAUS von

Cu Hitler până la sfârșit : memoriile atașatului Luftwaffe pe lângă Hitler : 1937-1938 / Nicolaus von Below ; trad.: Adrian Scrieciu. - Bragadiru : Editura Miidecărți, 2020-

3 vol.

ISBN 978-606-9049-49-5

Vol. 1. - 2020. - ISBN 978-606-9049-33-4

I. Scrieciu, Adrian (trad.)

94

Autor
Nicolaus von Below

Cu Hitler până la sfârșit

Memoriile atașatului Luftwaffe pe lângă Hitler 1937-1938

Vol. 1

**traducere
Adrian Scrieciu**

**editura
Miidecărți
Bragadiru - 2020**

CUPRINS

PRELUÂND FUNCȚIA	9
STABILIREA UNOR RELAȚII CU DIFERIȚI OFICIALI	19
STILUL DE VIAȚĂ AL LUI HITLER, APROPIAȚII SĂI, RUTINA ZILNICĂ ȘI METODELE DE LUCRU	23
COMANDA FORȚELOR TERESTRE	31
POZIȚIA SPECIALĂ A LUI GORING	33
„CONGRESUL PARTIDULUI MUNCITOARESC NAȚIONAL-SOCIALIST”	34
MANEVRELE WEHRMACHTULUI	36
VIZITA DE STAT A LUI MUSSOLINI	39
SĂPTĂMÂNI DE PACE	42
RĂZBOIUL CIVIL SPANIOL	44
5 NOIEMBRIE 1937	46
PRIMA VIZITĂ LA BERGHOF	49
O VIZITĂ LA FABRICA MESSERSCHMITT	52
PLANURI PENTRU BOMBARDIERE	54
SFÂRȘITUL ANULUI 1937	56
MOARTEA LUI LUDENDORFF	59
RECEPȚIE DE ANUL NOU	61

ZIUA DE NAȘTERE A LUI GORING	62
SCANDALUL BLOMBERG.....	63
CRIZA FRITSCH.....	70
KEITEL.....	74
UN EPISOD CIUDAT	75
SCHMUNDT.....	76
REICHENAU - COMANDANT-ŞEF AL FORTELOR TERESTRE?.....	78
SCHIMBĂRI MAJORE ÎN CADRUL ARMATEI.....	79
ACTIVITATEA LUI GORING - PASIVITATEA LUI HITLER.....	82
EŞECUL GENERALILOR.....	83
HITLER LA MÜNCHEN.....	87
VIZITA LUI SCHUSCHNIGG LA OBERSALZBERG.....	89
DISCURSUL DIN REICHSTAG, PE 20 FEBRUARIE.....	92
ANSCHLUSS-UL AUSTRIEI	95
EXCURSIE ELECTORALA	104
VIZITĂ DE STAT ÎN ITALIA.....	106
OPERAȚIUNEA GRUN	110
LA BAZA AERIANĂ BART, 13 IUNIE 1938.....	115
INTERVENȚIA LUI GORING ÎN PROBLEMELE FORTELOR TERESTRE.....	117
UN NOU STIL DE CONDUCERE.....	119
ZONA DE APĂRARE AERIANĂ „VEST”	121

NICOLAUS VON BELOW

Nicolaus von Below s-a născut pe moșia Jargelin, lângă Anklam, în provincia Pomerania. Provinea dintr-o familie a aristocrației germane.

S-a angajat ca pilot în 1929 la Deutsche Verkehrsfliegerschule (DVS - Școala Germană de Transport Aerian). Din 1929 până în 1933 a servit în Regimentul 12 infanterie. Von Below s-a alăturat forței aeriene germane și a servit în Jagdgeschwader 132 „Richthofen” și apoi a fost transferat la Jagdgeschwader 26.

Below a devenit atașatul Forțelor Aeriene (Luftwaffe) pe lângă Adolf Hitler începând din vara anului 1937. El trebuia să fie legătura între Hitler și conducerea Luftwaffe. A deținut această funcție până la data de 29 aprilie 1945, când a reușit să părăsească Führerbunkerul și implicit, având noroc, Berlinul.

El a fost arestat de britanici în 1946 și ținut prizonier până în 1948. După război, von Below și-a scris memoriile. El a murit la 24 iulie 1983 la Detmold, Germania de Vest.

PRELUÂND FUNCȚIA

„*Timpul aşa-numitelor surprize a trecut*”, a spus Hitler într-un discurs ținut în Reichstag, pe 30 ianuarie 1937. „Surprizele” lui Hitler din anii precedenți (de exemplu, pe 26 februarie 1935 - crearea Luftwaffe ca o a treia parte independentă a forțelor armate, împreună cu forțele terestre și marina; 16 martie 1935 - introducerea serviciului militar obligatoriu; 8 martie 1936 - intrarea trupelor germane în regiunea demilitarizată a Renaniei) au stârnit entuziasm în rândul poporului german și au găsit aprobare din partea acestuia. Toate măsurile care vizau revizuirea Tratatului de la Versailles erau populare. Intenția lui Hitler de a nu acționa în plan militar, în anul 1937, pentru a nu pune din nou lumea într-o stare de surpriză și îngrijorare, a fost primită cu satisfacție de popor.

De asemenea, noi, soldații, am salutat această decizie și am sperat la o anumită normalizare a situației existente, extrem de necesară pentru pregătirea forțelor armatei germane în caz de război. Încă de la ocuparea landurilor noastre din Renania, eu, în calitate de căpitan, am îndeplinit funcția de comandant al unei escadrile de luptă desfășurate pe aerodromul Düsseldorf-Lauhausen. Construirea unei flote aeriene și antrenarea piloților de luptă a necesitat mult timp și mult efort.

În primăvara anului 1937, am avut motive să cred că vor fi efectuate schimbări majore în cadrul aviației, aşa cum menționase comandanțul Legiunii Condor din Spania.

Pe 15 iunie, aflându-mă la moșia din Nienhagen a părinților viitoarei mele soții, lângă Halberstadt, am primit un telefon prin care mi se ordona să ajung la Berlin a doua zi la prânz pentru a mă prezenta la șeful de personal din Ministerul Aviației. Mi s-au dat instrucțiuni precise cu privire la ce uniformă ar trebui să port în fața acestui ofițer. Acest lucru m-a descurajat puțin și am început, în mod firesc, să pun întrebări, dorind să aflu la ce să mă aștept de la acest telefon. Răspunsul a fost evaziv, ceea ce m-a pus pe gânduri.

Din experiența mea anterioară, știam că uniforma de ceremonie pe care trebuia să o îmbrac era necesară doar în cazurile în care însuși „comandanțul șef al tuturor forțelor armate” era prezent sau ar trebui să mă prezint personal la el.

Din presă, am aflat de căpitanul Mantius, atașatul Luftwaffe pe lângă Hitler, că s-a prăbușit, în urmă cu câteva săptămâni, în timpul unui zbor. Nu mi-a fost prea greu să ghicesc că trebuia să ocup postul lui Mantius. Această oportunitate m-a emoționat cu adevărat. Cu greu am dormit în noaptea respectivă. Aveam atunci 29 de ani.

A doua zi dimineață, miercuri, 16 iunie 1937, exact la ora 9, am ajuns la Berlin și m-am dus să raportez șefului departamentului de personal Luftwaffe. De câteva săptămâni, această funcție era deținută de colonelul Ritter von Greim, sub conducerea căruia activasem acum doi ani, în escadrila de luptă Richthofen, ca atașat la Cartierul General al Grupului. Întâlnirea noastră a fost cordială.

Dar am sperat degeaba să aflu ceva de la el. El nu m-a informat decât că la ora 10.00 ar trebui să mă prezint la Goring și acolo voi afla mai multe.

Vila unde își avea biroul Goring era amplasată în grădinile din spatele Ministerului Aviației, aproape de clădirea fostei Camere a Deputaților, care acum se numea „Casa Piloților” și care adăpostea și „Clubul Aero”, într-un triunghi format din Piața Leipzigerplatz, strada Leipziger și Albrechtstrasse.

Exact la ora 10.00 am intrat în această vilă și după o scurtă așteptare, am fost condus printr-o recepție în biroul neașteptat de mare al lui Goring. Patru uși de sticlă înalte care dădeau spre terasă, arătau faptul că acest birou a fost creat din patru camere mai mici. Mobilat fără gust, el impresiona atât pe proprietar cât și pe vizitator. De la o distanță destul de mare, l-am văzut pe Goring în centrul camerei, așezat la imensul său biroul și aproape mascat de fotografii aflate pe birou, în fața lui. M-a rugat să mă apropie și să mă așez. L-am salutat cu mâna întinsă și am raportat la intrarea mea. A început să mă examineze cu atenție și apoi mi-a pus câteva întrebări: sunt necăsătorit? Am confirmat, adăugând că mă voi căsători în zilele următoare. Goring a părut surprins și totodată nemulțumit că nu fusese informat despre asta. M-a întrebat dacă știu ce am de făcut. Am răspuns „nu” fără ascunzișuri. Apoi m-a informat că ar trebui să ocup funcția de atașat Luftwaffe pe lângă Hitler și m-a întrebat dacă accept această post. Nici măcar nu am avut timp să reflectez, că el a continuat: dacă nu sunt în stare să-i fiu devotat lui Hitler, trebuie să spun imediat. Doream această post? Am răspuns afirmativ la întrebarea lui Goring. Pur și simplu nu îmi puteam imagina că această numire mi-ar schimba cumva statul

de ofițer. Într-adevăr, în 1934 am depus jurământul de fidelitate față de Adolf Hitler.

De neuitat a fost o altă afirmație a lui Goring. El mi-a spus că, în calitate de atașat militar, mă supun doar lui Hitler și trebuie să mă dedic în totalitate acestei funcții pentru o perioadă de aproximativ doi ani. În activitatea mea și în îndeplinirea obiectivelor mele referitoare la Înaltul Comandament al Luftwaffe (OKL), ar trebui să mă consult cu aghiotantul său principal, colonelul Bodenschatz. Acesta rămâne, ca și până acum, ofițerul de legătură al lui Goring pe lângă Hitler și nu are nicio legătură cu ce o să fac eu. Goring mi-a ordonat să mă duc la Cancelaria Reichului și să mă prezint acolo colonelului Hossbach. El, Goring, va fi la *Führer* la ora 13.00 și mă va prezenta personal lui. Trebuia să-l aştept acolo.

M-am bucurat că această conversație nu m-a luat complet prin surprindere. Goring m-a informat despre o întâlnire cu adevărat importantă și despre acest post neobișnuit pentru un Tânăr ofițer. Încă nu-mi era clar dacă noua mea numire avusese deja loc sau dacă însuși Hitler avea ultimul cuvânt. În primul rând, a trebuit să mă prezint colonelului Hossbach. Nu era o persoană complet necunoscută mie. În Ministerul de Război, era considerat un ofițer lipsit de importanță. Observații critice despre el, făcute de către ofițerii Statului Major al forțelor terestre, ajunseră și la urechile mele.

Primul pe care l-am întâlnit în Cancelaria Reichului a fost atașatul Marinei pe lângă Hitler, căpitanul von Puttkamer. Înalt, cu părul scurt, cu un aspect elegant, fuma trabuc. Puțin mai târziu, a apărut și colonelul Hossbach. M-am prezentat destul de corect, pentru că știam foarte bine cât de mult ține colonelul la formalisme,

acesta având și o poreclă „Ultimul prusac”. El mi-a vorbit amabil și s-a oferit să mă conducă în apartamentul *Führerului*, pentru a putea să-i raporteze personal despre sosirea mea. M-am opus, deoarece fusesem instruit de Goring să-l aştept, urmând să mă prezinte el. Hossbach a luat act de acest lucru cu nemulțumire, dar tot i-a cerut lui Puttkamer să mă conducă la apartamentul *Führerului* la momentul potrivit. Apoi s-a retras. Prima mea impresie despre el a fost aşa cum mă aşteptam.

După un timp, Puttkamer și cu mine am pornit pe coridoarele lungi, spre apartamentul *Führerului*, situat în clădirea veche a Cancelariei, care fusese construită în secolul al XVIII-lea, și în care, de la formarea Imperiului German în 1871, era reședința primului cancelar al Reichului, prințul Otto von Bismarck și al tuturor celorlalți cancelari. Hitler, devenit cancelarul Reichului, a renovat complet această clădire conform proiectului arhitectului Ludwig Troost.

După ce am mers destul de mult de-a lungul coridoarelor, am ajuns într-un hol mic, iar de acolo am continuat pe un hol ceva mai mare în partea principală a clădirii. Deja locația începea să se populeze cu un număr mare de civili, în principal din rândurile partidului, SA și SS. Desigur, din toate părțile mi se aruncau priviri mirate. Unii au venit să se prezinte, alții erau prezențați de Puttkamer. Mi-am amintit doar de aghiotantul șef al lui Hitler, *Obergruppenführer* Wilhelm Brückner.

Sosirea lui Goring la Cancelarie se făcea simțită deja de departe. De pe stradă se auzeau exclamații puternice de „*Heil!*”. Apoi comenziile, clacsoanele mașinilor toate contribuiau la hărmălaia generală. La apariția lui Goring, toți cei prezenți și-au întins mâna

Înainte ca un semn de „salut german”. Goring (am putut observa adesea acest lucru mai târziu) nu răspundea la toate saluturile, un gest urât pe care îl făcea fie că era vorba de un ministru sau un simplu membru de partid. L-am salutat și am fost instruit să aştept până mă sună. Timpul a trecut repede și dintr-o dată Goring m-a invitat să-l urmez. După ce am trecut prin două uși mari, și după câțiva pași am ajuns în așa-numitul salon mic, m-am trezit în fața lui Hitler care intrase din celalătă parte. Cu toate acestea, am reușit să salut și deja mă pregăteam să mă prezint, dar Goring a preluat inițiativa, prezentându-mă *Führerului*. Acesta mi-a dat o mâna și m-a salutat fără să uzeze de forma acceptată și deloc în mod militar.

Înainte de asta, îl întâlnisem deja pe Hitler de două ori. Prima dată în vara anului 1934, la scurt timp după lichidarea lui Rohm. Blomberg, cu ocazia discursului *Führerului* în fața generalilor forțelor terestre, la cazinoul ofițerilor de la locul de pregătire militară Zossen-Uterbog, ne-a prezentat, pe mine și pe fiul său, Axel. A doua întâlnire a avut loc în martie 1935, atunci când Hitler a vizitat escadrila de luptă condusă de Richthofen din Staaken și Doeberitz, unde dețineam funcția de aghiotant pe lângă Cartierul General al Grupului.

Dar, cu atât mai mult, gândurile mele erau ocupate cu o realitate din ce în ce mai clară a faptului că, din această zi, cariera mea de soldat s-a schimbat pentru totdeauna.

Apoi, după raportul meu scurt și clar, Goring a părăsit Cancelaria. După, împreună cu cei prezenți, inclusiv Bruckner și Puttkamer, ne-am pregătit pentru prânz. Din micul salon printr-o cameră mai mare - o cameră pentru fumători (cum se numea încă de pe vremea lui Bismarck) -, am intrat în sala de mese. În

această sală imensă, aproape pătrată, era o masă rotundă mare, cu o mulțime de scaune, iar lângă ea se aflau alte patru mese rotunde mai mici, cu șase scaune lângă. A venit și Hitler și s-a așezat la masa mare cu spatele la fereastră. Pe peretele opus se afla un tablou al artistului Kaulbach, „Portretul zeiței soarelui”.

Am găsit un loc la una dintre mesele laterale. În cele din urmă, m-am putut relaxa un pic. Partea oficială se terminase, iar acum puteam să-i observ pe cei din jurul meu, cât și ceea ce se întâmpla la celealte mese. Hitler s-a așezat la întâmplare față de unde eram eu, dar îl vedeam destul de clar. Discuția de la masa lui a gravitat în jurul celor mai recente evenimente din Spania și Moscova. De la această primă masă, mi-am amintit câteva dintre observațiile lui Hitler la adresa Angliei. El credea că Marea Britanie ar trebui să realizeze ce amenințare reprezintă bolșevismul pentru Europa și cât de brutal și sistematic își atinge obiectivele Stalin. Ei bine, dacă Europa va fi unită, această amenințare din Est va fi oprită. Așa cum am auzit mai târziu, aceste observații ale lui Hitler erau legate de viitoarea vizită la Londra a Ministrului Afacerilor Externe, baronul von Neurath.

Prânzul nu a durat foarte mult. După aproximativ o oră, Hitler s-a ridicat de la masă, căci după-amiază avea diverse întâlniri. A trebuit să ies după el pentru a afla data de începere a serviciului meu: până la urmă, trebuia să mă căsătoresc peste zece zile. Cu alte cuvinte, nici nu mi-am început bine serviciul, că trebuia să-mi iau concediu. I-am explicat situația mea lui Hitler, iar el mi-a arătat înțelegere, chiar cu o oarecare căldură, dându-și acordul deplin.

Am fost un pic descurajat de faptul că în prima zi l-am cunoscut pe Hitler din această postură neașteptată. Ideea mea

despre personalitatea sa stătea sub impresia rolului pe care îl juca în viața publică, precum și a calităților sale de *Führer* al partidului.

În primele zile nu m-am simțit fericit în noua mea funcție: nu știam pe nimeni, nu aveam contact cu alți ofițeri și mi se părea că sunt singur și abandonat într-o mulțime imensă de oameni. Pe scurt, nu am găsit teren comun cu acei oameni cu care lucram. A trebuit să îndur o mulțime de experiențe noi, să fac cunoștință cu nenumărați oameni și să învăț multe lucruri absolut neobișnuite pentru mine.

Odată, când l-am întrebat pe Döhring care era părerea lui despre Hitler, el, în stilul său sigur, mi-a răspuns cu o zicală chinezescă: „*Oamenii mari sunt un dezastru pentru societate*”.

Chiar din primele zile ale serviciului meu, a trebuit să rezolv câteva sarcini speciale. Am profitat de ocazie să discut cu colonelul Bodenschatz, aghiotantul personal al lui Göring, în legătură cu o lucrare comună. Cu timpul, el mi-a fost de mare ajutor. Având experiență de viață, colonelul a fost capabil să stea departe de tot felul de intrigă. Când apărea o situație dificilă, se retrăgea, după cum a spus-o, pe „culoarul nimănui” și se dovedea a fi inaccesibil chiar și prin telefon, dar păstrând contactul dacă era necesar.

Bodenschatz și-a asigurat un anumit grad de independență și a menținut relații bune cu persoane importante ale statului, forțelor armate și partidului, fără a trece de o anumită graniță de încredere. Am primit de la el sprijinul pe care Hossbach nu mi l-a dat, deși el, Bodenschatz, avea o mentalitate de prusac, a fost mai aproape de mine decât Hossbach, care era bavarez.

Pe 23 iunie, am fost numit atașat Luftwaffe pe lângă Hitler. Misiunea mea era să stau toată ziua la dispoziția *Führerului* în

probleme militare: dacă Hitler dorea să afle sau să transmită ceva, trebuia să-i fac legătura imediat cu ministerul sau cu unul dintre comandanții forțelor armate. Eram responsabil de acest lucru. Hossbach acorda o mare importanță faptului că datoria de atașați militari se limita la perioada în care Hitler își exercita funcțiile de cancelar al Reichului, șef de stat și comandant suprem al forțelor armate. Cu toate acestea, treburile de partid sau activitățile private (inclusiv participarea la concerte și teatre) nu aveau nicio legătură cu serviciul atașaților militari, ci erau exclusiv în competența aghiotanților săi personali.

Într-o seară, Hitler era programat să meargă la Opera Germană de Stat din Charlottenburg. Acolo, Teatrul La Scala din Milano a făcut un tur - Puccini, a interpretat una dintre operele mele preferate, Boemia. Am reușit să-l conving pe Bruckner că voi merge cu bucurie acolo. A fost de acord, și chiar l-am văzut bucuros că a găsit pe cineva care să-l însoțească pe Hitler. De asemenea, Hitler a fost de acord imediat, dar era uimit că un ofițer din anturajul său era interesat de muzică. Am aflat că Hossbach și Puttkamer au fost bucuroși că au reușit să se sustragă evenimentului muzical. Hitler m-a întrebat imediat dacă știu Boemia. El a fost clar surprins că ascultasem această operă muzicală de mai multe ori în Hanovra, Dresden și Berlin. Până atunci, nu bănuiam cât de legat era Hitler de muzică. În seara aceea, a vorbit entuziasmat despre Bayreuth și Wagner.

În iulie, la scurt timp după întoarcerea mea din lună de miere, am avut din nou ocazia unei conversații între patru ochi cu Hitler. Trebuia să semneze niște acte de promovare a unor tineri ofițeri. Pentru aceasta, a trebuit să zbor la Bayreuth, întrucât Hitler,